

La Setmana

Text > **XAVIER CORTADELLAS**

Il·lustració > **IVÁN GARCÍA**

Escriu aquest article a finals de maig. Amb sort i anant bé, el llegireu a començaments de setembre. Llavors, l'estiu pràcticament ja haurà passat. No sé si encara parlarem de la sequera, o si ja no en parlarem tant. Que alguna cosa o que moltes coses no aniran bé, però, és segur: les notícies, tal com ja sabem tots, no són notícia quan resulta que les coses funcionen. Naturalment, a hores d'ara, tampoc no puc saber com anirà la Setmana del Llibre en Català de Barcelona, que, enguany, se celebrarà entre el 20 i el 29 de setembre. El mateix mes que es publicarà aquest article. Encara sereu a temps d'anar-hi, doncs. N'han canviat les dates i també el lloc: de fer-la a començaments de setembre i al moll de la Fusta, haurem passat a celebrar-la els últims dies d'aquest mateix mes i en un lloc més cèntric —no tant als afores com el moll—, com és l'Arc de Triomf. No en puc dir res més, a hores d'ara, però sí que sé que, en aquests darrers deu anys, aquesta setmana tan peculiar, perquè dura deu dies, ha passat del parc de la Ciutadella a la plaça de la Catedral, el moll de la Fusta i, finalment, l'Arc de Triomf. A mi em sembla que fer-la a l'Arc de Triomf és més còmode per a tothom, però ja ho veurem, perquè hi ha altres paràmetres que desconec o que no dec tenir prou presents. I, malauradament o no, que jo sàpiga, per a l'any vinent no hi ha prevista una altra Copa Amèrica, que és el que ha fet que lectors, autors, llibreters, ponents i editors de la Setmana del Llibre en Català d'aquest any naveguem un xic més terra endins, cosa que en aquest cas vol dir més cap al centre de Barcelona.

Recordo molt bé els primers anys que la Judit Pujadó i jo vam anar-hi, no com a lectors o autors, sinó com uns editors més. Amb prou feines devíem haver publicat mitja dotzena mal comptada de llibres, però vam voler fer l'esforç d'apuntar-nos-hi —i de pagar, d'estar a Barcelona o d'anar-hi durant deu dies seguits— perquè ens semblava que la Setmana del Llibre en Català era un esdeveniment prou important, perquè Barcelona és la nostra capital —també cultural— i perquè ens semblava que valia la pena que nosaltres també hi fóssim. Pensàvem que allò que potser no recuperàrem

venent llibres seria, d'una manera o una altra, una inversió que ajudaria a fer conèixer la nostra editorial i les nostres publicacions. Escric això perquè era el que jo mateix havia pensat anys abans, no com a editor, sinó com a autor, quan vaig veure per primera vegada un llibre meu a la Setmana del Llibre en Català, en el temps que les editorials no hi participaven tan directament i quan encara es feia aquesta Setmana a les Drassanes de Barcelona. Sense il·lusió, també ho sabem tots, no fariem moltes de les coses que tot sovint fem molts de nosaltres. I sense aquella ingenuïtat que ens permet ser optimistes i que ens fa pensar que a la vida —també a la de l'escriptor, però a la de molts altres alhora— es van pujant esglaons a base d'esforç, de constància i de feina. Malauradament, no és així. O no és sobretot així. Tard o d'hora a tothom li toca aprendre que les coses són com són i, sobretot, que estan controlades per uns quants, que és una manera suau per dir que les controlen els de sempre. El problema és que en aquest país ocupat que és el nostre el control que poden tenir les elits locals fa riure. En el nostre país, com també és ben sabut, a la nostra literatura li toca conviure amb dues altres literatures que són ben respectables i ben interessants, però també històricament forasteres. El resultat és que, com que el tros de pastís que toca a autors, distribuïdors, impressors o editors catalans és més limitat que el que toca a altres bandes, probablement a Catalunya i als Països Catalans aquesta realitat s'aprèn més de pressa. Avui, doncs, que l'allau de novetats americanes o angleses és imparable, a la gent que diem «Bon dia» quan ens diuen «Bon dia» ens toca, com sempre, resistir. En això segur que estem més ben preparats que altres nacions amb més habitants i, per tant, amb més possibles lectors, o que han tingut un estat que els ha anat més aviat a favor i no a la contra, com a nosaltres. Però la literatura catalana existeix i fa tot l'efecte que té més salut i més autors i editors i més força que mai. Esperem que de llibreries, de lectors en la nostra llengua i d'esdeveniments com la Setmana del Llibre en Català també n'hi hagi cada cop més. Sempre amb esforç, sempre amb il·lusió, sempre amb optimisme.

